

XIV

Фреди Саймънс и приятелите му бяха озадачени, когато дадоха няколко пъти сигнал на корабите и не получиха отговор. “Айсуимър” и “Лъки” стояха неподвижни между ледените блокове.

“Трябва да се е случило нещо лошо” – си помислиха всички, но не се отчаяха. Бяха стигнали брега след толкова мъки и лишения, всред студ и виелици, през хиляди пречки и опасности, бяха загубили водача си, но вярата си в спасението – не. Отчаянието не би могло да ги навести след такава зачалка.

Фреди Саймънс разгледа с бинокъла двата кораба, но не забеляза никаква следа от живот на тях. Сякаш всички бяха измрели. Но това не беше възможно, след като членовете на експедицията бяха оцелели, разбира се, с изключение на Дейвид Силвър.

Никой не можеше да си обясни безследното изчезване на двата екипажа и на експедицията, водена от Симон Бланк. То беше загадъчно и тайнствено.

Спасилата се експедиция притежаваше една надуваема лодка, която по някакъв начин беше запазена през дългия преход. Тя веднага беше спусната във водата и в нея се качиха петима души, между които и Греди. Отправиха се към корабите с надежда, че ще разгадаят тайната.

Щом стъпиха на “Айсуимър”, забелязаха че на него няма никакъв човек. Същото беше се случило и с “Лъки”.

Скоро петнадесетте членове на експедицията се превърлиха на корабите. По радиото се свързаха със Световната академия, но не можах да получат отговор защо екипажите и експедицията на Бланк бяха изчезнали. От Академията им препоръчаха да се върнат час по-скоро в Европа,

защото имало някакъв злодей, наречен Атомния пират, който унищожавал всичко живо по пътя си. Повече сведения за Атомния пират нашите приятели не получиха, но си помислиха веднага, че тайнственото изчезване на хората от корабите е имало нещо общо с този Атомен пират. И въпреки всичко, Фреди Саймънс не бързаше да бяга. Той и приятелите му прикриха сред ледените планини двата кораба и зачакаха да се разясни съвсем положението. Храна на бордовете имаха в изобилие, топли дрехи - също, отоплението беше много по-добро, отколкото мизерния огън, запален сред ледената пустиня с малкото нефта, която те притежаваха.

Защо чакаха, не знаеха съвсем определено. Но ето, че един ден край техните кораби се появи една подводница със следните инициали: ECU-120N. От тях излязоха хора, говорещи неразбираем език, но с приятелски изглед, и се качиха при нашите познати.